Lieta Nr.11353014317
KA04-0179-19/21
ECLI:LV:RAT:2019:0130.11353014317.6.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2019.gada 30.janvārī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
tiesas sēdes priekšsēdētāja Smaida Gļazere,
tiesnese Iveta Brimerberga,
tiesnesis Guntars Kveska,
piedaloties prokurorei Lolitai Paulānei,
aizstāvim Vilim Sruoģim,
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu saistībā ar apsūdzētās /pers. A/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018.gada 6.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018.gada 6.decembra spriedumu /pers. A/ atzīta par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 253.[1]panta pirmajā daļā un sodīta ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem, ar probācijas uzraudzību uz 3 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo un 1[1].daļas 1. un 3.punktu šajā spriedumā noteiktajam sodam daļēji pievienots neizciestais sods, kas noteikts ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2012. gada 14.septembra spriedumu (atcelts daļā ar Rīgas apgabaltiesas 2013.gada 25.aprīļa spriedumu) un galīgais sods /pers. A/ noteikts brīvības atņemšana uz 5 gadiem 6 mēnešiem, ar probācijas uzraudzību uz 3 gadiem.

Soda izciešanu nospriests skaitīt no 2018.gada 6.decembra.

Soda termiņā nospriests ieskaitīt /pers. A/ aizturēšanā pavadīto laiku no 2017.gada 3.aprīļa līdz 2017.gada 5.aprīlim, noteikto drošības līdzekli – nodošana policijas uzraudzībā – grozīt uz apcietinājumu, apcietinot viņu nekavējoties tiesas sēžu zāle.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu izlemta rīcība ar izņemtajiem naudas līdzekļiem un izlemta rīcība ar lietiskajiem pierādījumiem.

[2] Atbilstoši pirmās instances tiesas konstatētajam /pers. A/ neatļauti iegādājās un glabāja narkotisko vielu realizācijas nolūkā, kā arī neatļauti realizēja narkotisko vielu.

/pers. A/ pirmstiesas izmeklēšanas gaitā precīzi nenoskaidrotā vietā un laikā no pirmstiesas izmeklēšanas gaitā nenoskaidrotas personas neatļauti iegādājās tālākai realizācijai 3,3491 g izžāvētu kanabisu (marihuānu), kas ir aizliegta sevišķi bīstama narkotiskā viela.

Prettiesiski iegādāto izžāvēto kanabisu (marihuānu) /pers. A/ neatļauti glabāja realizācijas nolūkā savā dzīvesvietā dzīvoklī /adrese A/, līdz 2017. gada 3. aprīlim, kad pēc viņas aizturēšanas 2017.gada 3.aprīlī plkst.19.35, veicot dzīvokļa kratīšanu, policijas darbinieki atrada un izņēma daļu minētās aizliegtās, sevišķi bīstamās, narkotiskās vielas – 0,8170 g izžāvēta kanabisa (marihuānas), kas iepakots vienā polimēra materiāla maisiņā un ievietots virsjakas kabatā.

Turklāt /pers. A/ 2017.gada 3.aprīlī ap plkst.19./adrese/, mantkārīgu tieksmju dēļ neatļauti realizēja par 45 EUR personai, kura veica speciālo izmeklēšanas eksperimentu, 2,5321 g aizliegtu, sevišķi bīstamu narkotisko vielu – izžāvētu kanabisu (marihuānu), iepakotu trīs polimēra materiāla maisiņos.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 253.[1]panta pirmajā daļā.

[3] Apsūdzētā iesniedza apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu, lūdzot mīkstināt noteikto sodu.

Sūdzības iesniedzēja norādīja, ka pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā viņas pozitīvo raksturojumu no darbavietas, viņas vecumu un viņas vīra veselības stāvokli, kā arī to, ka viņa pēdējā vārdā ir atzinusi savu vainu un nožēlojusi izdarīto.

[4] Apelācijas instances tiesā apsūdzētā apelācijas sūdzību ar tajā izklāstītiem motīviem uzturēja, lūdza mīkstināt par inkriminēto noziedzīgo nodarījumu noteikto sodu. Norādīja, ka viņai noteiktais sods ir bargs, ka pirmās instances tiesa neņēma vērā viņas vīra, kas ir invalīds, veselības stāvokli un to, ka viņa strādāja. Par vīru rūpējās tikai viņa, jo viņas pilngadīgi bērni dzīvo ārzemēs. Savu vainu atzīst pilnībā un izdarīto nožēlo.

[5] Apelācijas instances tiesā aizstāvis apelācijas sūdzību atzina par pamatotu.

Aizstāvis norādīja, ka viņa aizstāvamā sākotnēji savu vainu neatzina, tomēr vēlāk savu viedokli mainīja. Pirmās instances tiesa nepamatoti uzskatīja, ka nav atbildību mīkstinoša apstākļa, vien norādot, ka vainas atzīšana ir apsūdzētās aizstāvības pozīcija ar mērķi izvairīties no atbildības par izdarīto noziegumu. Arī apelācijas instances tiesā apsūdzētā atkārtoti pauda savu attieksmi. Ņemot vērā Krimināllikuma 51.panta 1.[1]daļas nosacījumus, saskaitot sodus pēc vairākiem spriedumiem, sodu apsūdzētajai iespējams samazināt līdz 2 gadiem 2 mēnešiem. Lūdza ņemt vērā to, ka Valsts probācijas dienesta atzinumā ir arī pozitīvas atsauksmes par /pers. A/.

[6] Apelācijas instances tiesā prokurore iesniegto apelācijas sūdzību neatzina par pamatotu, lūdza to noraidīt, bet pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Prokurore norādīja, ka pirmās instances tiesa ir pamatojusi, kāpēc apsūdzētās vainas atzīšanu nav atzinusi par atbildību mīkstinošo apstākli. Apsūdzētā sākotnēji neatzina savu vainu, kas bija par pamatu lietas izskatīšanā veikt pierādījumu pārbaudi. Turklāt saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesai ir tiesības nevis pienākums kādu apstākli atzīt par atbildību mīkstinošo. Pirmās instances tiesa pamatoti ņēmusi vērā Valsts probācijas dienesta izvērtēšanas ziņojumā norādītās ziņas, apsūdzētās personību, vecumu. Tiesa nav ņēmusi vērā ziņas par apsūdzētās veselības stāvokli, jo tai nebija iesniegti attiecīgie dokumenti.

Motīvu daļa

[7] Tiesas kolēģija, pārbaudījusi pierādījumus lietā, uzklausījusi apsūdzētās liecības, prokurores un aizstāvja viedokļus, atzīst, ka apelācijas sūdzība ir apmierināma un pirmās instances tiesas spriedums atceļams daļā par apsūdzētajai noteikto sodu un galīgo sodu, un šajās daļās taisāms jauns spriedums.

[8] Tiesas kolēģija konstatē, ka apsūdzētā tiesiski un pamatoti atzīta par vainīgu viņai inkriminētā noziedzīgā darbībā un tā ir pareizi kvalificēta atbilstoši Krimināllikuma 253.[1]panta pirmajai daļai.

Pirmās instances tiesa ir izvērtējusi krimināllietā esošus pierādījumus attiecībā uz apsūdzētajai inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, pierādījumus novērtējusi vispusīgi to kopsakarā, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 127.-131.panta nosacījumiem, analizējusi tos un devusi pamatotu novērtējumu, analizējusi noziedzīga nodarījuma kvalificējošās pazīmes, līdz ar to pamatoti atzinusi apsūdzētās vainu viņai inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā par pierādīju, kā arī juridiskā kvalifikācija apsūdzētās darbībām ir pareiza un atbilstoša noziedzīga nodarījuma aprakstam.

Ņemot vērā to, ka pirmās instances tiesas spriedums pārsūdzēts tikai par apsūdzētajai noteikto sodu, tiesas kolēģija, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564.panta sesto daļu, neatkārtos pirmās instances tiesas spriedumā izklāstītos pierādījumus un atzinumus, kas attiecas uz apsūdzētās vainu.

[9] Tiesas kolēģija konstatē, ka pirmās instances tiesa nav pilnībā ievērojusi Krimināllikuma 46.panta trešo daļu, kas noteic, ka, nosakot soda mēru, ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Pirmās instances tiesā 2018.gada 8.oktobrī tiesas sēdē apsūdzētā, sniedzot liecības norādīja, ka savu vainu neatļauto vielu realizācijā atzīst, kā arī 2018.gada 6.decembrī tiesas sēdē, sakot pēdējo vārdu, norādīja, ka savu vainu atzīst pilnībā un nožēlo izdarīto (lietas 1.sējuma 234., 244.lapa).

Pirmās instances tiesa nekonstatēja apsūdzētās atbildību mīkstinošos apstākļus, savu secinājumu pamatojot ar to, ka sākotnēji daļēji atzīstot vainu, bet iztiesāšanas beigās pilnībā atzīstot savu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, ir apsūdzētās izraudzītā aizstāvības pozīcija ar mērķi izvairīties no atbildības par izdarīto noziegumu.

Tiesas kolēģija uzskata, ka šāda pirmās instances tiesas atziņa nav pamatota un argumentēta, jo personu atzīt par vainīgu un sodīt ir tikai un vienīgi tiesas ekskluzīvā tiesība pēc lietā esošo pierādījumu izvērtēšanas. Savukārt apsūdzētās personas savas vainas atzīšana vai neatzīšana nevar būt par pamatu iespējai izvairīties no atbildības par izdarīto noziedzīgo nodarījumu.

Tas, ka krimināllietas iztiesāšanas gaitā pirmās instances tiesā apsūdzētā atzina savu vainu un izdarīto nožēloja, tiesas kolēģijas ieskatā pie soda noteikšanas bija vērā ņemams apstāklis.

Prokurore apelācijas instances tiesā norādīja, ka saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesai ir tiesības nevis pienākums kādu apstākli atzīt par atbildību mīkstinošo.

Šādam apgalvojumam tiesas kolēģija nepiekrīt. Krimināllikuma 47.panta otrās daļas izpratnē atbildību mīkstinošs apstāklis var būt konstatēts, ja apsūdzētā persona atzīst izdarītās darbības, bet nepiekrīt noziedzīgā nodarījuma kvalifikācijai, kas, savukārt ir par pamatu soda mēra izraudzīšanai.

Turklāt savu vainu /pers. A/ atzina jau pirmstiesas kriminālprocesā, kuras liecības ir nolasītas pirmās instances tiesā Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punkta kārtībā (lietas 1.sējuma 234.lapa). Tas, ka apsūdzētā pēc tam mainīja savu attieksmi ir viņas brīva izvēle.

Prokurore apelācijas instances tiesā norādīja, ka apsūdzētās vainas neatzīšana bija par pamatu lietas izskatīšanā veikt pierādījumu pārbaudi.

Tiesas kolēģija uzskata, ka viens no taisnīgas tiesas elementiem ir personas tiesības sevi neapsūdzēt, kas, cita starpā, ietver arī tiesības neatzīt savu vainu. Arī Kriminālprocesa likuma 21.pantā paredzētās personas tiesības uz sadarbību, kas var izpausties vienkāršāka procesa veida izvēlē, ir personas, kurai ir tiesības uz aizstāvību, procesuālās tiesības, kuru īstenošanu raksturo šīs personas brīvā griba.

Arī apelācijas instances tiesā apsūdzētā savu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzina un izdarīto nožēloja, ko tiesas kolēģija, saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu atzīst par apsūdzētās atbildību mīkstinošo apstākli. Savukārt jaunu Krimināllikuma 46.pantā ietverto apstākļu, tostarp Krimināllikuma 47.pantā paredzēto atbildību mīkstinošo apstākļu konstatēšana ir pamats soda mēra pārskatīšanai, ja sods bija noteikts, neņemot vērā šos apstākļus (*Augstākās tiesas 2016.gada 17.marta lēmums lietā Nr.SKK-154/2016, 2019.gada 31.janvāra lēmums lietā Nr.SKK-28/2019*).

Krimināllikuma 253.[1]panta pirmās daļas sankcija paredz brīvības atņemšanu uz laiku no 2 līdz 8 gadiem, konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas, un ar probācijas uzraudzību uz laiku līdz 3 gadiem.

Ņemot vērā to, ka apelācijas instances tiesā konstatēts atbildību mīkstinošais apstāklis, tiesas kolēģija atzīst, ka sods apsūdzētajai par izdarīto noziedzīgo nodarījumu mīkstināms, taču, ņemot vērā to, ka pastāv divi atbildību pastiprinošie apstākļi, sods nav nosakāms panta sankcijas minimālajā robežā.

Turklāt, izvērtējot apsūdzētās personu raksturojošās ziņas, viņas vecumu, kā arī ziņas par viņas vīra veselības stāvokli, tiesas kolēģija atzīst, ka minētās ziņas nevar būt par pamatu noteiktā soda mīkstināšanai vēl lielākā apmērā.

Pretēji apelācijas sūdzībā norādītajam, pirmās instances tiesa, lemjot par soda veidu un mēru, ir vērtējusi apsūdzētās pozitīvo raksturojumu no darbavietas, ka /pers. A/ ir sākusi strādāt algotu darbu (lietas 1.sējuma 138.lapa). Pirmās instances tiesa atzina, ka tas nevar būt par pamatu panta sankcijā paredzētā minimālā soda noteikšanai.

Tiesas kolēģija izvērtē to, ka apsūdzētā ir 58 gadus veca, viņai ir veselības problēmas (lietas 1.sējuma 182., 183.-184., 196., 199., 205., 216.lapa) un atzīst, ka krimināllietā nav ziņu, ka apsūdzētās veselības stāvoklis liegtu viņai izciest sodu brīvības atņemšanas iestādē vai saskaņā ar Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumiem Nr.276 "Noteisāto un apcietināto personu veselības aprūpes īstenošanas kārtība" nebūtu iespējas saņemt medicīnisko aprūpi. Tādējādi apsūdzētās veselības stāvoklis pats par sevi nav pamats soda mīkstināšanai.

Izvērtējot ziņas par /pers. A/ vīra /pers. B/ veselības stāvokli, tiesas kolēģija atzīst, ka pretēji prokurores norādītajam, pirmās instances tiesā bija iesniegti medicīnas dokumenti par /pers. B/ veselības stāvokli, tomēr pirmās instances tiesa minētās ziņas nav izvērtējusi.

No lietas materiāliem izriet, ka saistībā ar vairākām hroniskām saslimšanām /pers. B/ nepieciešams atrasties ģimenes ārsta uzraudzībā (lietas 1.sējuma 156.lapa), nepieciešama ārstēšana ambulatori (lietas 2.sējuma 42.lapa), ar ģimenes ārstu kontaktējas /pers. A/, taču viņš pats ģimenes ārstu neapmeklē (lietas 1.sējuma 170.lapa), viņam ir ilgstošs smagas pakāpes funkcionēšanas ierobežojums un saistībā ar 60%-79% vispārējo darbspēju zaudējumu 2017.gada 15.jūnijā ir noteikta otrā invaliditāte bez atkārtota pārbaudes termiņa norādes (lietas 1.sējuma 229.lapa).

Tiesas kolēģija secina, ka /pers. A/ vīram diagnozes un invaliditāte jau pastāvēja pirms viņa izdarīja noziedzīgu nodarījumu, ka arī tajā laikā viņš bija kopjams, bet tas /pers. A/ tik un tā neatturēja no jauna noziedzīga nodarījuma izdarīšanas. Tiesas kolēģijas ieskatā apsūdzētā, norādot uz viņas tuvinieka bezpalīdzību sevis ikdienas kopšanā, cenšas radīt apstākļus, kas, viņasprāt, varētu būt par pamatu noteikt mazāku sodu.

Apelācijas instances tiesā apsūdzētā norādīja, ka viņas pilngadīgie bērni dzīvo ārzemēs un nevar rūpēties un kopt /pers. B/. Šādā situācijā apsūdzētajai būtu jālūdz pašvaldības sociālais dienests nodrošināt /pers. B/ aprūpi. Turklāt pirmās instances tiesa ir informējusi Rīgas Sociālo dienestu par to, ka /pers. A/ piespriests brīvības atņemšanas sods un ka nepieciešams kopt /pers. B/ (lietas 2.sējuma 21.lapa).

[10] Ņemot vērā to, ka tiesas kolēģija mīkstināja sodu par noziedzīgo nodarījumu, ir mīkstināms arī galīgais sods, kas noteikts saskaņā ar Krimināllikuma 51.pantu.

Ar Rīgas apgabaltiesas 2013.gada 25.aprīļa spriedumu /pers. A/ atzīta par vainīgu Krimināllikuma 253.[1]panta pirmajā daļā paredzētu divu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, un pēc noziedzīgu nodarījumu kopības galīgais sods noteikts brīvības atņemšana uz 4 gadiem. Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta nosacījumiem, brīvības atņemšanas sods noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 5 gadiem. Nolēmums stājies spēkā 2013.gada 28.maijā.

/pers. A/ izdarīja viņai inkriminēto noziedzīgo nodarījumu 2017.gada 3.aprīlī, tas ir, tiesas noteiktajā pārbaudes laikā.

Tiesas kolēģija secina, ka ar iepriekšējo spriedumu mēģinājums panākt /pers. A/ labošanos, viņai piespriesto sodu izciešot sabiedrībā, nav devis vēlamo rezultātu, jo neizciešot noteikto sodu 3 gadus 7 mēnešus 1 dienu, viņa atkal izdarīja smagu noziegumu.

Gadījumos, kad jauns noziedzīgs nodarījums izdarīts nosacītas notiesāšanas laikā, jāievēro Krimināllikuma 55.panta desmitajā daļā noteiktais, ka iepriekš piespriestais sods ir izpildāms.

Krimināllikuma 51.panta 1[1].daļas 1. un 3.punkts noteic, ka nosakot sodu pēc vairākiem spriedumiem, sodam pievieno ne mazāk kā vienu trešdaļu no neizciestā soda, ja ir konstatēts, ka persona, kura sodīta par smagu vai sevišķi smagu noziegumu, neizciestā soda laikā izdarījusi smagu vai sevišķi smagu noziegumu un ja jaunais noziedzīgais nodarījums ir izdarīts tiesas noteiktajā pārbaudes laikā. Savukārt minētā panta otrā daļa noteic, ka galīgajam sodam pēc vairākiem spriedumiem jābūt lielākam par sodu, kāds noteikts par jaunu izdarītu noziedzīgu nodarījumu, kā arī par neizciestā soda daļu pēc iepriekšējā sprieduma.

Tiesas kolēģija, ievērojot minēto tiesību normu prasības, atzīst, ka pirmās instances tiesa pēc spriedumu kopības apsūdzētajai noteica galīgo sodu, piemērojot labvēlīgāko sodu saskaitīšanas principu, proti, daļējo. Līdz ar to tiesas kolēģija atzīst, ka nav pamata galīgā soda noteikšanai vēl zemākā apmērā.

Tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu aizstāvja lūgumu mīkstināt galīgo sodu, nosakot to vienas trešdaļas no neizciestā soda apmērā. /pers. A/ izdarīja noziedzīgus nodarījumus, kas saistīti ar narkotisko vielu nelikumīgu apriti. Līdz ar to nepieciešams ierobežot viņas cilvēktiesības nolūkā garantēt sabiedrības vispārējo drošību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 1.pantu, kriminālprocesa mērķis ir noteikt tādu kriminālprocesa kārtību, kas nodrošina efektīvu Krimināllikuma normu piemērošanu un kriminālatiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu bez neattaisnotas iejaukšanās personas dzīvē. Savukārt Kriminālprocesa likuma 12.panta otrā daļa noteic, ka cilvēktiesības var ierobežot gadījumos, kad to prasa sabiedrības intereses, atbilstoši noziedzīgā nodarījuma raksturam un bīstamībai.

Latvijas Republikas Satversmes tiesa 2005.gada 26.janvāra spriedumā lietā Nr. 2004 17 01 atzina, ka jēdziena "sabiedrības drošība" saturs demokrātiskās valstīs ir orientēts uz publisko interešu aizsardzību. Narkotisko un psihotropo vielu nelegālās izplatības tālejošās sekas negatīvi ietekmē ne tikai konkrēto šo vielu lietotāju, bet arī sabiedrības ekonomiskos, politiskos un kultūras pamatus.

Tas, ka apsūdzētā un viņas aizstāvis uzskata, ka noteiktais sods ir bargs, nevar būt par pamatu soda mīkstināšanai.

Tiesas kolēģija piekrīt aizstāvja norādītajam, ka Valsts probācijas dienesta izvērtēšanas ziņojumā (lietas 1.sējuma 209.-212.lapa) norādītas arī /pers. A/ pozitīvi raksturojošie apstākļi. Taču, izvērtējot minētos apstākļus kopsakarā ar noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, to, ka /pers. A/ jau bija notiesāta par līdzīgu noziegumu izdarīšanu, jaunu noziegumu izdarīja tiesas noteiktajā pārbaudes laikā, tiesas kolēģija atzīst, ka noteiktais galīgais sods sasniegs soda mērķi, kas, samērojot ar /pers. A/ tiesību aizskārumu ar vispārējās un sabiedriskās kārtības interesēm, ir attaisnojams un pieļaujams sods. Turklāt tas ir atbilstošs ne vien soda represīvo, bet arī preventīvo mērķu sasniegšanai.

[11] Tiesas kolēģija atzīst, ka pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

[12] Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

Atcelt Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018.gada 6.decembra spriedumu daļā par /pers. A/ noteikto sodu un galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 51.pantu.

/pers. A/ noteikt sodu pēc Krimināllikuma 253.[1] panta pirmās daļas brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem 9 (deviņiem) mēnešiem, probācijas uzraudzību uz 3 (trim) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.pantu šajā spriedumā noteiktajam sodam daļēji pievienot sodu, kas nav izciests pēc Rīgas apgabaltiesas 2013.gada 25.aprīļa sprieduma un galīgo sodu /pers. A/ noteikt brīvības atņemšanu uz 5 (pieciem) gadiem 3 (trim) mēnešiem un probācijas uzraudzību uz 3 (trim) gadiem.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā Krimināprocesa likuma 574., 575.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot kasācijas sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesā.

Pilna sprieduma pieejamības diena 2019. gada 13. februārī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	S.Gļazere
Tiesnese	I.Brimerberga
Tiesnesis	G.Kveska